

[Jørgen Jensen]

forringede sociale vilkår. Stramningen over for kommunerne, som jeg allerede har nævnt, er uklar, den er forvirrende, og det er klart, at der ude i kommunerne er usikkerhed. Det er også naturligt, at man protesterer imod denne politik.

Jeg kan nævne, at i Københavns kommune, hvor man behandlede det den anden dag, mente man overhovedet ikke, at den stramning ville få virkning for Københavns kommune, fordi man i forvejen havde et begrænset budget, mens andre kommuner jo allerede har noteret sig, at det må betyde højere skatter, nedsat aktivitet, altså større arbejdsløshed.

Det lyder skønt, at regeringen skal hjælpe kommunerne med at finde områder, hvor de kan spare. Kravene til normer skal nedsættes, men det betyder jo reelt ringere børnepassningsmuligheder. Det betyder reelt ringere sociale vilkår. Det betyder mindre boligbyggeri. Det betyder, at flere forældre bliver frataget muligheden for at få arbejde eller understøttelse, fordi de ikke kan få børnene passet. Det betyder også ringere forhold for gennemførelse af den udflytning af særfor sorgen, som man ellers havde garanteret ikke ville blive ringere grundet den udflytning, man havde krævet fra regeringens side. Det betyder forringede forhold.

Vi kunne også rejse spørgsmålet, om man igen har glemt kompensationen til pensionisterne, som man gjorde det ved momsforhøjelsen. Dengang var man jo særlig generøs fra venstreministerens side og sagde: ja men I kan godt få kompensation – så forhøjer vi bare momsen yderligere med en kvart procent.

Jeg skal ikke lægge op til her og nu, at vi skal have yderligere stramninger for at få kompensation. Jeg vil godt understrege, at det er en asocial politik, der lægges frem her.

Men så kan man sige: ja men er der da ikke nogen modtræk over for den arbejdsløshed, som vil blive skabt? Vi har ud fra regeringens egen omregningsmodel, den, som man har lagt frem, beregnet, at afgifterne og besparelserne vil betyde ca. 40.000 flere ledige. Og så er det jo snedigt og genialt, at regeringen siger: ja men det griber vi ind over for, vi bruger de penge én gang til, som vi afsatte til beskæftigelsesplanen i 1977. Altså ikke flere penge, ikke nye penge. Man bruger de penge, som vi dengang sagde skulle bru-

ges til at forhindre den arbejdsløshed, som var en følge af de indgreb, der skete i 1977. Det er næsten for meget fup at fortælle befolkningen, at pengene kan bruges én gang til.

Jeg vil også sige, at statsministerens udtalelser i redegørelsen her den anden dag om, at det skulle betragtes som et oplæg, det skulle opfattes som en indbydelse, ikke virker særlig troværdige.

Jeg har allerede nævnt, at man afviser andre forslag. Vi har for det første fremsat krav om, at de forslag, der ligger i udvalgene, hvor vi jo har peget på nødvendigheden af at gribe ind over for de problemer, vi diskuterer, må bringes frem, at der må skrives betænkning. Det er afvist med to argumenter. For det første, at betænkningen ikke var skrevet, og dernæst, at fik man en betænkning, så ville man ikke behandle dem alligevel.

Vi har også fremsat et forslag i dag om, hvordan man kunne gribe ind. Vi har sagt, at det er nødvendigt at gribe ind over for spekulatøren i den samfundsskabte værdistigning. Det er en afgørende forudsætning for at kunne sætte forbrugsmulighederne i samfundet i forhold til den produktion, der bliver skabt. Jeg vil erindre om, at det blev lovet i Marienborgaftalerne, at man som en del af en stram indkomspolitik ville gennemføre et indgreb over for denne spekulation.

Det er kendetegnende for, hvem der har magten i regeringen, at medens man har gennemført den stramme indkomspolitik og altså her i dag giver den yderligere en tand, strammer yderligere til, så har skatteminister Anders Andersen sagt, at spørgsmålet om en kapitalvindingsskat ikke er aktuelt, det vil man ikke gennemføre. Man vil ikke gribe ind. Man vil ikke gennemføre de løfter, man selv har givet.

Jeg vil også pege på det, vi har sagt gentagne gange, nemlig at en regulering af importen fra de rigeste industrilande, f. eks. med krav om at sikre balance i handelen med Vesttyskland, burde man også have diskuteret her i dag, når man skal tale om betalingsbalanceunderskuddet.

Jeg vil godt sige til dem, som vender sig mod dette, idet de siger; ja men så kommer der modkrav fra de andre lande, at det jo ikke er rigtigt. For det første er der ingen, der tror på, at Vesttyskland ikke fortsat vil